

Vrolijke, maar toch stoere kleding voor jongens en meisjes. Kenza zet er een exclusief, maar betaalbaar kledingmerk mee in de Europese markt. Naaisters in Gambia verdienen er een eerlijk inkomen aan.

Bid Challenge zet ondernemerschap in tegen armoede

De liefdadigheid

Ontwikkelingshulp helpt vaak alleen op korte termijn en kan bovendien leiden tot passiviteit. En dan verandert er nooit iets. De Business in Development Challenge stimuleert nieuwe zakelijkheid in armoedebestrijding. Arme landen hebben economische activiteit nodig. En dat begint bij het stimuleren van ondernemerschap.

De Business in Development Challenge zoekt en maakt ondernemers voor ontwikkelingslanden. Mensen met businessplannen die de economische structuur van een dorp of regio versterken, werkgelegenheid scheppen en mensen aan een inkomen helpen. Mariël Beemster is één van die ondernemers. Haar ondernemingsplan voor het produceren van kinderkleding in Gambia is een van de winnende plannen van de Bid Challenge 2006. Eigenlijk is ze kostuumontwerper, maar ze is nu bezig om samen met haar zakenpartner Patricia van Oostveen een eigen kinderkledingmerk in de markt te zetten: Kenza. De

proeffase is al achter de rug. "Ik heb een tijd in Gambia gewoond. In die periode heb ik daar een naaiatelier opgezet. Ik maakte ontwerpen voor kinderkleding en de kleermakernaaide de kleren in elkaar. We gebruikten de stoffen en de verven uit dat land. Ik nam de kleren mee en verkocht ze in Nederland. Er bleek veel belangstelling voor, ook in kinderkledingwinkels. Kenza is een betaalbaar maar nog exclusief kledingmerk. Ik weet zeker dat het merk een enorme marktpotentie heeft in heel Europa."

Onder begeleiding van coach Ruud Beckers van KPMG die Bid Challenge aan haar koppele, heeft ze het afgelopen jaar haar ideeën omgezet in een realistisch businessplan. "Ik ga een naaiatelier opzetten, om te beginnen met zeven mensen. Het wordt ook een educatiecentrum, want ze moeten leren om op een Europese manier te werken. De kleren moeten aan de Europese kwaliteitsnormen voldoen en de pasvorm moet goed zijn. Wij werken bijvoorbeeld met patronen, terwijl zij gelijk op de stof knippen."

"Gambia is een arm land. Een land dat niets exporteert. Daar heb ik veel met de mensen daar over gepraat. Waarom maken jullie geen producten voor de export? Waarom halen jul-

lie alle spullen uit het buitenland en verkopen jullie zelf niets? Ik merkte dat mensen wel belangstelling hadden om iets te ondernemen, maar het is moeilijk om vanuit armoede iets op te zetten. Daar wil ik met Kenza Worldclothing iets aan veranderen. De Gambiaanse kleermakers hebben genoeg kwaliteit in huis om kleding te naaien voor de Europese markt. Net zoals de kleermakers in naaiateliers in China of Korea. Maar als je Kenza-kleren koopt, weet je tenminste dat de mensen die ze gemaakt hebben een eerlijk inkomen verdienen."

Het bedrijf begint klein. "We starten met de zomercollectie voor 2007: 2.500 stuks. In 2008 gaan we de productie verdubbelen, en als het lukt het jaar daarna weer." In 2008 heeft Kenza vermoedelijk al veertien mensen in dienst, de vrouwen die de stoffen verven en de kleding versieren nog niet meegerekend. En daarna kan het volgens Beemster hard gaan. Ze willen er een coöperatie van maken, waarvan de Gambian mede-eigenaars worden.

Ze hoopt dat andere Gambianen het initiatief overnemen, en zelf ook naaiateliers gaan opzetten of andere producten gaan maken en verkopen. "De mensen zijn eraan toe om iets te ondernemen. Ze willen hun situatie ver-

beteren. Daarom zijn we ook met een bedrijf begonnen, en niet met een naaiproject dat wordt gesponsord door een of andere hulporganisatie. We moeten de economische structuur versterken. Daar heeft Gambia het meest behoefte aan. Het is mooi als donateurs scholen en ziekenhuizen komen bouwen, want in een arm land is daar behoefte aan, maar met Kenza creëren we mogelijkheden voor de toekomst."

Energiebedrijf

Geld krijgen of lenen, is een heel verschil. "Het is veel beter om mensen geld te lenen waarmee ze iets kunnen kopen, dan het te geven", zeggen de Australiers Stewart Craine en Harry Andrews. Zij gaan een energiebedrijf beginnen in Papua Nieuw Guinea. "Waarom zou je zultig zijn op iets dat je toch maar hebt gebreng? Mensen worden pas zuinig op spullen als ze ervoor hebben moeten sparen."

Hun doel is om de allerarmsten toegang te geven tot elektriciteit. Niet door hen afhankelijk te maken van donateurs, maar door hen mede-eigenaar te maken van hernieuwbare elektriciteitsbronnen als water- en zonnenergie. "Arme mensen, ook de allerarmsten, kopen kerosine om licht te hebben. Veel mensen ▶